

Газеничето димѣше и прѣскаше парливозадуш-на миризъ наоколо. Владо се закашлюваше отъ за-духа и, стисналъ съ ржка уста, да не бжде чутъ, — бързо изгасѣше газеничето, прибираше въ тъмни-ната милитѣ нѣщица пакъ въ торбичката, туряше я подъ възглавницата и безшумно лѣгаше въ нечи-стото легло. А тамъ миришеше на вехто брашно и разваленъ квасъ.

Дълго още Владо оставаше съ отворени очи, слушайки църкането на скрития въ стѣната щу-рецъ. Обичаше той да слуша неговата монотонна пѣсенъ. Тя, сѣкашъ, му разказваше хубави приказ-ки за подземни сжщества.

Свири щурецътъ въ дуvara и подъ неговата пѣсенъ фурната започва да се върти . . . Ето, тор-бичката съ скжпоцѣнноститѣ се раздвижи подъ гла-вата на Влада, изохка и изкочи. Владо гледа какъ тя заиграва, отначало бавно . . . бавно, послѣ свѣт-кавично бързо; ето, израстватъ ѝ крака и дълги — безобразно дълги ржцѣ. Тя отваря вратата и из-лиза на улицата. Но какво е тамъ? — Въ дъното на улицата се въртятъ въ лудо хоро заловени нѣколко души. Тѣ приближаватъ, приближаватъ до торбич-ката. . . Ай, ще я смачкатъ! . . . Сърдцето на Вла-да се свива въ мжчително очакване страшното не-щастие . . . Но — о, чудо! Играчитѣ минаватъ край торбичката, задѣватъ я леко и тя сама се впу-ща въ вихреното хоро и полетява изъ улицата. Ха-ха-ха! . . . Боже мой. . . Та това е. . . Азъ съмъ на ки-нематографъ. Ето тамъ онзи смѣшникъ, който иска да се научи ржченици!. Ха-ха-ха. . . А оркестърътъ свири ли, свири. Мжже, жени, дѣца — всички около Влада се смѣятъ. Смѣятъ се на неговата торбичка. Тя отпада отъ умора, развързва се и отъ нея изкача